

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/91/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217202137
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová-Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4217202137.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v právnej veci žalobcu: B. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom K. XX, zastúpený URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Bratislava, Havlíčkova 16, IČO: 47 244 895, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a. s., so sídlom Bratislava, Mlynské nivy 1, IČO: 31 320 155, zastúpený ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., so sídlom Bratislava, Kýčerského 7, IČO: 36 857 513, o určení, že úver je bez poplatkov a bezúročný a iné, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 15. januára 2018 č. k. 8C/11/2017-288 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100%. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 488, § 489, § 52 ods. 1, 2, 3, § 544 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1, § 9 ods. 2 písm. j), písm. k), § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bola dňa 06. 03. 2015 uzatvorená zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. 002359311040315, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 20.000 eur, ktorý je žalobca povinný vrátiť v 107 splátkach vo výške 294,62 eura. Podľa zmluvy predstavujú celkové náklady žalobcu 11.923,92 eura a celková čiastka, ktorú musí žalobca zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom, je v zmluve určená vo výške 31.923,90 eura. Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) je v zmluve určená na 12,22%, priemerná RPMN na 10,28%, úroková sadzba na 10,90% a poplatok za poskytnutie úveru predstavoval sumu 400 eur. Uviedol, že žalobca žalobou žiadal o určení, že úver je bezúročný a bez poplatkov, poukazujúc predovšetkým na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. a § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu podpisu predmetnej zmluvy o úvere. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že obsahová náležitosť zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. je splnená iba v prípade, ak je splátka v zmluve rozpisovaná na jednotlivé zložky - istinu, úroky a poplatky. V tejto súvislosti uviedol, že pri výklade ktoréhokoľvek ustanovenia o náležitostiach spotrebiteľskej zmluvy je potrebné vychádzať zo zásady, že formulácia zmluvy musí spotrebiteľovi umožniť jednoznačne a bez ťažkostí identifikovať podmienky zmluvy. Zrozumiteľnosť zmluvy pre spotrebiteľa treba považovať za jednu zo základných zásad spotrebiteľského práva. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. síce pripúšťa gramatický výklad, podľa ktorého by každá jednotlivá splátka mala byť rozpisovaná na časti pripadajúce na istinu, úrok a poplatky, avšak takýto výklad neobstojí pri zohľadnení účelu

právnej úpravy spotrebiteľského práva, ktorým je zrozumiteľnosť zmluvy pre spotrebiteľa, a tým ani pri posúdení kritériom prospechu spotrebiteľa. Pokiaľ by bolo totiž povinnosťou uvádzať jednotlivé zložky splátky úveru iba tak, ako tvrdí žalobca, nemožno z dotknutej právnej úpravy Zákona o spotrebiteľských úveroch zároveň dôvodiť povinnosť uvádzať celkovú výšku splátky, teda napr. celkovú mesačnú splátku úveru. Porovnanie miery zrozumiteľnosti vyjadrenia splátky úveru jednou sumou oproti vyjadreniu splátky dvoma alebo troma sumami svedčí jednoznačne v prospech jednoduchšieho spôsobu jedným údajom. Mal za to, že výpočet celkovej výšky splátky by bol omnoho komplikovanejší, predovšetkým pri nerovnomernej amortizácii úveru, pretože by sa jednalo o matematickú operáciu s inými vstupmi, keďže by dochádzalo k zmene výšky zložky istiny a zložky úroku. Ak by však úverová zmluva celkovú výšku splátky obsahovať nemusela, spotrebiteľ by k zisteniu výšky celkovej splátky, resp. k zisteniu, či sa jedná o konštantnú výšku splátok, dospel iba súčtom jednotlivých zložiek splátky pre každú jednotlivú splatnosť. Poukázal, že úmyslom zákonodarcu však sotva bolo stanoviť náležitosti spotrebiteľskej zmluvy tak, že by obsahovala množstvo číselných údajov a povinnosť vypočítať si celkovú výšku každej jednotlivéj splátky prenášala na spotrebiteľa. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. je preto potrebné vykladať tak, že v zmluve uvedená splátka úveru je dostatočne určená, aj keď je vyjadrená iba celkovou výškou splátky, pričom takto uvedená splátka musí zahŕňať všetky veriteľom požadované plnenia, a nie len uvedením niektorých zložiek navodzovať dojem nízkej splátky. Zdôraznil, že prípustnosť vyjadrenia splátky iba celkovou výškou splátky nie je výklad *contra legem*, pretože dané ustanovenie neobsahuje gramatické vyjadrenie vylučujúce uvedenie tam vymenovaných zložiek splátky iba v súhrne jednou sumou. Ohľadne námietky žalobcu týkajúcej sa rozporu zmluvy s § 9 ods. 2 písm. j) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. (RPMN je určená v zmluve nesprávne, a to v neprospech spotrebiteľa) uviedol, že preskúmal výpočet RPMN, kde pri výške úveru 20.000 eur, jednorazového vstupného poplatku 400 eur, dobe splácania 107 mesiacov a výške mesačnej splátky 294,62 eura, je RPMN vo výške 12,22%. Ak by aj výška mesačnej splátky bola 294,61 eura, pri zachovaní ostatných premenných je RPMN vo výške 12,22%. Ročná percentuálna miera nákladov je tak v zmluve určená na 12,22%. Žalobca pritom neuviedol, akým výpočtom dospel k záveru, že RPMN je v zmluve uvedená v nesprávnej výške v neprospech spotrebiteľa, ani aká výška RPMN by podľa žalobcu mala byť v zmluve uvedená. Ohľadom tvrdenia žalobcu, že čl. I bod 3 zmluvy a čl. III bod 6 zmluvy predstavujú neprijateľné podmienky podľa ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka uviedol, že v danej veci sa nejedná o spor v zmysle ustanovenia § 301 CSP o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach a žaloba výlučne na určenie neplatnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore neprichádza do úvahy. Súdu bola zachovaná možnosť aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľná, avšak len v súvislosti so spotrebiteľským sporom (§ 298 ods. 1 CSP). Keďže žalobca sa žalobou na plnenie nedomáhal vydania bezdôvodného obohatenia žalovaným titulom nedôvodne uhradeného poplatku, určením neplatnosti zmluvných podmienok sa medzi stranami sporu nič nevyrieši a žalovaný nebude zaviazaný plnenie prijaté titulom poplatku žalobcovi vrátiť. Navyiac, rozsudok vydaný v individuálnom spotrebiteľskom spore je záväzný len pre strany sporu a len v prejednávanej veci. Dospel k záveru, že predmetná zmluva nie je v rozpore s ustanoveniami § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. a § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu podpisu zmluvy, úver nie je bezúročný a bez poplatkov. Z vyššie uvedených dôvodov preto žalobu žalobcu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že v konaní úspešnému žalovanému priznal voči žalovanému (správne malo byť uvedené žalobcovi) nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorého rozhodne súd samostatným uznesením v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, domáhajúc sa ním jeho zmeny a vyhovenia žaloby v celom rozsahu, prípadne jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V tejto súvislosti uviedol, že poskytnutý spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch jednoznačne odôvodňuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého spotrebiteľského úveru. Mal za to, že súd prvej inštancie zaťažili svoje rozhodnutie vadou spočívajúcou v nesprávnom a v nezákonom právnom posúdení veci, keď určil, že zmluva o pôžičke nie je bezúročná a bez poplatkov. Nestotožnil sa s právnym záverom súdu prvej inštancie, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. síce pripúšťa gramatický výklad, podľa ktorého by každá jednotlivá splátka mala byť rozpísaná na časti pripadajúce na istinu, úrok a poplatky, avšak takýto výklad neobstojí pri zohľadnení účelu právnej úpravy spotrebiteľského práva, ktorým je zrozumiteľnosť zmluvy pre spotrebiteľa. V tomto smere uviedol, že ak kogentné ustanovenie zákona *expressis verbis* jasne stanovuje, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere sa uvedie výška, počet a

termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nie je uvedené zákonné ustanovenie možné následne „znegovať“ cez „požiadavku zrozumiteľnosti zmluvy pre spotrebiteľa“. Zastal názor, že primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a jeho ochrana) zodpovedá len taký výklad kogentného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Mal za to, že práve rozpísanie splátok na istinu, úrok a prípadné poplatky, pomôže spotrebiteľovi dostatočne pochopiť, aká suma z mesačnej anuitnej splátky predstavuje istinu (t.j. časť sumy, ktorú si požičal) a aká suma predstavuje úroky (t.j. finančné navýšenie za to, že mu boli peňažné prostriedky zo strany veriteľa požičané) a aká suma predstavuje prípadné poplatky (za skutočné reálne protiplnenie zo strany veriteľa). Uviedol, že ustanovenie § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch stanovuje, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu a taxatívne stanovuje, aké náležitosti musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, pričom absencia niektorých týchto náležitostí nespôsobuje neplatnosť predmetnej zmluvy, ak už bol poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať. Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy namiesto sankcie neplatnosti zmluvy sankcionoval veriteľa tým, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Mal za to, že jednou z povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je aj výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pričom zákon jednoznačne stanovuje členenie jednotlivých čiastok úveru na istinu, úrok a prípadné poplatky. Toto členenie predstavuje jednak prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a jednak, aby si veriteľ voči dlžníkovi nemohol uplatňovať aj nároky, na ktoré nemá právo. Rozpísaním jednotlivých splátok tak v konečnom dôsledku môže spotrebiteľ navyše sledovať a skontrolovať, na akú časť anuitnej splátky a v akej výške bude žalovaný rozrátavať jednotlivé prijaté splátky a súčasne najmä s poukazom na možnosť predčasného splatenia spotrebiteľského úveru (kedy má veriteľ možnosť požadovať úroky len do tohto okamihu), si spotrebiteľ môže reálne skontrolovať, či veriteľ nezahrnul do tejto sumy aj nejaké úroky, či poplatky navyše, na ktoré už po správnom nemal od spotrebiteľa žiaden právny nárok. V tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/104/2016 zo dňa 30. 03. 2017, rozsudok Okresného súdu Čadca sp. zn. 8C/173/2016 zo dňa 18. 10. 2017. Mal za to, že znenie samotného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., ako aj dôvodová správa, s poukazom na gramatický a jazykový výklad predmetného ustanovenia jasne uvádzajú, že je potrebné rozlišovať splátky istiny, úrokov a poplatkov a to osobitne, nakoľko v predmetnom výklade k ustanoveniu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. sa zreteľne a opakovane uvádza slovné spojenie „splátky istiny, úrokov a iných poplatkov“. Ďalej poukazoval na kogentnosť a eurokonformný výklad daného ustanovenia. Poznamenal, že rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C- 42/15 Home Credit Slovakia proti Klára Bíroová, sa zaoberá výkladom Smernice Európskeho Parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice rady 87/102/EHS, a nie výkladom zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Argumentoval tiež dôvodmi uvedenými v uznesení Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/121/2015 zo dňa 13. 01. 2016, v rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 08. 12. 2016 sp. zn. 19Co/142/2016. Gramatické znenie článku 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48/ES (Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa) považoval za diametrálne odlišné od gramatického znenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu 06. 03. 2015, kedy národná právna úprava nad rámec európskej striktnie kogentne prikazuje, aby v každej zmluve o spotrebiteľskom úvere pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatnosti úveru zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, *expressis verbis* uvádzala vždy aj „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov u iných poplatkov“, a nie iba „výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa“. Uviedol, že jeho právo ako spotrebiteľa na poskytnutie amortizačnej tabuľky, je jeho subjektívnym právom a toto právo je inkorporované do § 9 ods. 2 písm. 1) v spojení s § 9 ods. 3 a § 9 ods. 5 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Naopak, kogentná povinnosť veriteľa zahrnúť ako obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere rozpis mesačnej anuitnej splátky na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, je daná zákonodarcom kogentne ako povinnosť veriteľa v ustanovení § 9 ods. 2 písm. k), a nie ako právo. Informácie ako rozpis splátok na splátku istiny, splátku úrokov a splátku iných poplatkov majú byť spotrebiteľovi poskytnuté pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aby sa spotrebiteľ dokázal jasne zorientovať a rozhodnúť, či vôbec zmluvu uzatvorí chce, ako bude jednotlivými splátkami splácať istinu a aká suma z mesačnej anuitnej splátky pripadne na úroky a poplatky a či iná ponuka banky alebo nebankovej spoločnosti, nie je výhodnejšia, nakoľko výška splátky je napr. rovnaká, ale nezahŕňa poplatok, a tak sa táto suma alebo jej časť pripisuje na istinu. Poukazoval na existenciu ustálenej

judikatúry Súdneho dvora EÚ v zmysle ktorej platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti sa nemôže použiť v rámci sporu medzi jednotlivcami. Medzi medze dostupnosti vnútroštátnych výkladových metód pritom patrí aj zákaz výkladu contra legem, ktorý je v právnom poriadku Slovenskej republiky inkorporovaný v čl. 1 Ústavy SR, ako aj zásada výkladu v prospech spotrebiteľa, ak je obsah zmlúv nejasný, inkorporovaná v § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Mal za to, že ustanoveniu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. nie je možné priznať nepriamy účinok. Slovenská republika išla nad rámec článku 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES, a do národného práva zaviedla § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu 06. 03. 2015, pričom Slovenská republika ako zvrchovaný a demokratický štát nedostatok (vadu) § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v zmluve o spotrebiteľskom úvere sankcionovala v § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. tým, že úver zo zmluvy o spotrebnom úvere, ktorý nemá náležitosti *expressis verbis* uvedené v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a za kumulatívneho splnenia tej podmienky, že spotrebný úver bol spotrebiteľom čerpaný, je *ex lege* bez poplatkov a bez úrokov. Argumentoval tiež dôvodmi uvedenými v rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/112/2017 zo dňa 20. 04. 2017, rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/300/2016 zo dňa 20. 09. 2017, rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co/262/2016 zo dňa 21. 06. 2017, rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/104/2016 zo dňa 30. 03. 2017, rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/345/2016 zo dňa 28. 09. 2017, rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/208/2017 zo dňa 26. 09. 2017, rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/84/2017 zo dňa 13. 04. 2017 a poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov. Ohľadom jeho návrhu na určenie neplatnosti neprijateľných zmluvných podmienok poukázal na § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a § 298 ods. 1 CSP. Nesúhlasil s tvrdením súdu prvej inštancie, že určením neplatnosti zmluvných podmienok sa medzi stranami sporu nič nevyrieši, nakoľko v prípade určenia neplatnosti neprijateľnej zmluvnej podmienky by totiž žalobcom poskytnuté plnenie (pôvodne započítané na poplatok za poskytnutie úveru) bolo z dôvodu jeho neprijateľnosti, započítané na istinu. Uviedol, že RPMN predstavuje percentuálny podiel z dlžnej sumy, ktorý musí spotrebiteľ zaplatiť navyše pomimo splátky samotnej istiny za obdobie jedného roka v súvislosti s čerpaním úveru. Preto sú vo výške RPMN zohľadnené okrem úrokov aj všetky ďalšie poplatky a platby, ktoré sú spotrebiteľa povinní v súvislosti s poskytnutým úverom platiť. Žalovaný do výpočtu RPMN zahrnul aj poplatok za poskytnutie úveru vo výške 400 eur, ktorý podľa jeho názoru predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Zdôraznil, že pri výpočte výšky RPMN, z verejne dostupných zdrojov, je zrejmé, že po zadaní vstupných údajov, ktoré vyplývajú zo Zmluvy a ktorými sú suma mesačnej anuitnej splátky vo výške 294,62 eura, výšku poskytnutého úveru 20.000 eur a celkový počet splátok 107 (bez započítania poplatku za poskytnutie úveru vo výške 400 eur), vyšla po správnosti výška RPMN 11,62%, a nie 12,22%, ako uviedol v zmluve žalovaný. V tomto smere poukázal na rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 5C/92/2015 zo dňa 09. 03. 2017, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/93/2014 zo dňa 21. 05. 2015. Namietal, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku po skutkovej, vecnej a ani právnej stránke veci vôbec zrozumiteľne nevysporiadal s jeho detailnou a hĺbkovou právnou argumentáciou podanou v priebehu celého konania, a to najmä s poukazom na rozsiahlu a vyčerpávajúcu právnú argumentáciu podanú k nemožnosti použitia eurokonformného výkladu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. doplnenú o judikatúru Súdneho dvora EÚ a s poukazom na fakt, že takýto výklad je výkladom *contra legem* a tento postup je s prihliadnutím na ustanovenie § 54 ods. 2 Obč. zák. a ustanovenia § 52 ods. 2 a 3 Obč. zák. právne neprípustný. Rozsudok súdu prvej inštancie preto označil za nepreskúmateľný, nezákonný. Rovnako vytkol súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s ďalšou kľúčovou právnou otázkou, a to, že doterajšia rozhodovacia (aplikačná) súdna prax jednoznačne rozhodovala v takmer prevažujúcej väčšine prípadov v tom právnom zmysle, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. sa vykladalo tak, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje špecifikáciu (identifikáciu) výšky úroku a výšky istiny, či výšky poplatku, tak sa takáto zmluva o spotrebnom úvere a spotrebný úver z nej vyplývajúci považoval za bezúročný a bez poplatkov a tiež, že poplatok za poskytnutie úveru je neprijateľná zmluvná podmienka. Rovnako sa súd prvej inštancie podľa jeho názoru nevysporiadal ani s čl. III bod 6 Zmluvy v spojení s čl. XII bod 4 Všeobecných obchodných podmienok, ktoré stanovujú aplikáciu Obchodného zákonníka na spotrebiteľský vzťah medzi žalobcom a žalovaným, teda na zmluvné vzťahy medzi žalobcom a žalovaným vyslovene neupravené Zmluvou alebo obchodnými podmienkami, a to napriek ustanoveniu § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorý jasne stanovil prednostné použitie Občianskeho zákonníka na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ a napriek tomu, že v tomto smere existuje jednoznačná a ustálená judikatúra súdov. Z

vyššie uvedených dôvodov preto žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a určil, že zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ na sumu 20.000 eur, uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným, je bezúročná a bez poplatkov podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, určil, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ na sumu 20.000 eur, uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 06. 03. 2015, pod čl. I bod 3: „výška poplatku za poskytnutie úveru 400 eur“ je ako neprijateľná podmienka podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná, určil, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ na sumu 20.000 eur, uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 06. 03. 2015, pod čl. III bod 6: „Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Obchodné podmienky, ktorými sa riadia zmluvné strany vo veciach, ktoré nie sú osobitne upravené v tejto úverovej zmluve“ v spojení s čl. XII. bod 4. Všeobecných obchodných podmienok VÚB, a. s. na poskytovanie spotrebiteľských úverov fyzickým osobám - občanom „Zmluvné vzťahy medzi dlžníkom a bankou, ktoré nie sú výslovne upravené v texte úverovej zmluvy, prípadne v týchto obchodných podmienkach, sa riadia Obchodným zákonníkom“ je ako neprijateľná podmienka podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná a žalovaného zaviazuje na náhradu trov konania v rozsahu 100%, prípadne, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že z odvolania žalobcu vyplýva len jeho neochota akceptovať právny názor súdu prvej inštancie. Mal za to, že zákonná požiadavka uvádzať tzv. rozpis splátok v zmluve o spotrebiteľskom úvere neexistuje a neexistovala. Žalobcom príliš formalistický výklad príslušnej právnej normy neobstojí, pričom je v rozpore s autentickým, logickým a systematickým výkladom zákona. Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva povinnosť uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere osobitne informáciu o tom, aká suma z každej splátky úveru sa započítava na istinu, úroky a poplatky. Právnomu záveru žalobcu nesvedčí autentický výklad danej právnej normy podaný zákonodarcom, ani prax poskytovateľov spotrebiteľských úverov, ktorí dané ustanovenie zákona nevykladali spôsobom uvádzaným žalobcom. Mal za to, že pri systematickom pohľade na § 9 Zákona o spotrebiteľských úveroch je zrejmé, že informáciu o postupnej amortizácii svojho dlhu (vrátane rozpisu splátok) spotrebiteľ zistí z tzv. amortizačnej tabuľky, na ktorú má voči veriteľovi bezplatný nárok kedykoľvek počas trvania zmluvného vzťahu, pričom amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré majú zaplatiť a lehoty a podmienky ich úhrady vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadné i dodatočné náklady. Uviedol, že nevidí žiaden zmysel uvádzať amortizačnú tabuľku priamo do zmluvy, ak spotrebiteľ danú aktualizovanú tabuľku môže kedykoľvek počas zmluvného vzťahu žiadať od veriteľa zadarmo. Zákon tzv. rozpis splátok v zmluve o úvere nevyžaduje a nikdy nevyžadoval. Porovnanie miery zrozumiteľnosti vyjadrenia splátky úveru jednou sumou oproti vyjadreniu uvedenému cez tzv. rozpis splátok svedčí jednoznačne v prospech jednoduchšieho, ním zvoleného spôsobu, a to uvádzať sumu splátky jedným údajom. V opačnom prípade by bol spotrebiteľ pre zistenie celkovej výšky každej splátky odkázaný na matematickú operáciu súčtu jej jednotlivých zložiek. Za nedôvodné a nelogické označil potrebu vychádzať z prezumpcie, že zákonodarcia mienil ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) (v súčasnosti písm. l)) Zákona o spotrebiteľských úveroch dosiahnuť zmluvy preplnené (zahŕtené) číselnými údajmi ponechávajúce na spotrebiteľovi, aby si z nich sám vypočítal celkovú výšku každej jednotlivej splátky úveru. V tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/344/2017-143 zo dňa 04. 10. 2017. Žalobcom zvolený výklad príslušnej právnej normy považoval za rozporný s povinnosťou vnútroštátneho súdu vykladať vnútroštátnu normu eurokonformným spôsobom. Opierajúc sa o rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 09. 11. 2016 vo veci C- 42/2015 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Biróovej, uviedol, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch je možný a v žiadnom prípade ho nie je možné považovať za výklad contra legem. V zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, povinnosť súdov vykladať národné právo eurokonformne sa uplatňuje aj v horizontálnych právnych vzťahoch, akým je aj vzťah zo zmluvy o úvere uzatvorenej medzi stranami tohto sporu. Poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov, ktoré reflektovali rozsudok Súdneho dvora Európskej únie Home Credit v plnej miere. Tiež poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. 02. 2018 sp. zn. 3 Cdo 146/2017. Ohľadom žalobcovho tvrdenia o existencii neprijateľných podmienok uviedol, že ustanovenie článku XII. ods. 4 obchodných podmienok nie je neprijateľnou podmienkou, neuvádza odklon od žiadnych ustanovení Občianskeho zákonníka, nevyklúča (ani nemôže vylúčiť) použitie kogentnej právnej úpravy ochrany spotrebiteľa, nezakazuje aplikáciu Občianskeho zákonníka, ani aplikáciu akýchkoľvek právnych noriem upravujúcich právne

vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, ani neuvádza, že na účely zmluvy o úvere sa zmluvné strany od nejakej takej normy určenej na ochranu spotrebiteľa odchyľujú. Podľa jeho názoru, žalobca v tomto smere v podstate žiada, aby súd vykonal de facto abstraktnú kontrolu zmluvného dojednaní, čo mu však v zmysle príslušných ustanovení CSP neprislúcha. Žaloba výlučne na určenie neplatnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore totiž neprichádza do úvahy. Súdu síce bola zachovaná možnosť aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľná, avšak len v súvislosti so spotrebiteľským sporom. Pokiaľ súd žalobu o určenie bezodplatnosti úveru zamietol, považoval za zrejmé, že žiadny súvisiaci spotrebiteľský spor neostal. Uviedol, že poplatok za poskytnutie úveru v danom prípade tiež nie je možné hodnotiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, pričom predstavuje svojou výškou len 2% výšky čerpanej istiny a táto zmluvná podmienka sa týka ceny úveru (t. j. hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny). Navyiac, táto podmienka bola vyjednaná žalovaným v kontraktačnej fáze zmluvy, žalobca s ňou podpisom zmluvy súhlasil, pričom údaj o tomto poplatku je v zmluve (čl. I. ods. 3 alebo aj ods. 7) vyjadrený viditeľne, určito, jasne a zrozumiteľne. Záverom uviedol, že pokiaľ žalobca tvrdí, že do výpočtu RPMN nemal byť daný poplatok zahrnutý pre jeho údajnú neprijateľnosť, tak výsledná RPMN bez tohto poplatku je evidentne nižšia, než uvedená v zmluve o úvere. V danom prípade by bol preto na mieste záver, že žalobca nemal problém súhlasiť s úverom pri vyššej RPMN (uvedenej v zmluve), t. j. skutočne poplatok nemal byť zahrnutý do RPMN, tak RPMN by nebola určená v neprospech spotrebiteľa, keďže taká situácia (uvedenie nesprávnej RPMN v neprospech spotrebiteľa) nastáva jedine v prípade v zmluve uvedenej nižšej než skutočnej RPMN, v dôsledku čoho spotrebiteľ („nalákaný“ na v zmluve uvedenú nižšiu než skutočnú RPMN) urobí ekonomické rozhodnutie (t. j. podpis zmluvy o úvere), ktoré by inak (poznajúc skutočnú výšku RPMN) neurobil. Z vyššie uvedených dôvodov preto žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

4. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného opätovne uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nevyšvetľuje a ani neodôvodňuje, ako je možné konštatovať, že eurokonformný výklad zákona je prípustný, ak je priznanie priameho účinku Smernice vylúčené a výklad zákona č. 129/2010 Z. z. v zmysle nepriameho účinku Smernice je výkladom contra legem, otázku odklonu od „doterajšej rozhodovacej súdnej praxe, ktorá v prevažnej miere jednoznačne konštatovala požiadavku rozpisania splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov v zmysle kogentného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., ako i namietané neprijateľné zmluvné podmienky, vo vzťahu ktorým len odkázal na absenciu významu ich posúdenia z hľadiska významu pre spotrebiteľa. Poprel tvrdenie žalovaného, že jeho odvolanie je len neochotou akceptovať právny názor. V tejto súvislosti uviedol, že poskytol rozsiahlu právnu argumentáciu a tiež aj judikatúru vnútroštátnych súdov, ktorá zastáva jednoznačné stanovisko o jednotlivých namietaných vadách bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a súčasne tak aj o namietaných neprijateľných zmluvných podmienkach, ktorých neplatnosti sa v tomto konaní domáha. Nesúhlasil s názorom žalovaného, že dôvodová správa jasne svedčí o tom, že postačuje uvedenie mesačnej anuitnej splátky bez požiadavky rozpisania na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov, keďže znenie samotného zákona, ako i dôvodová správa s poukazom na jej gramatický a jazykový výklad jasne uvádzajú, že je potrebné rozlišovať splátky istiny, úrokov a poplatkov, a to osobitne, nakoľko v predmetnom výklade k ustanoveniu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. sa zreteľne a opakovane uvádza slovné spojenie „splátky istiny, úrokov a iných poplatkov“. Vo vzťahu k tvrdenému nevyužitému právu žalobcu ako spotrebiteľa na poskytnutie amortizačnej tabuľky žalovaným uviedol, že takéto právo spotrebiteľa je jeho subjektívnym právom a je inkorporované do § 9 ods. 3 a § 9 ods. 5 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Opätovne zdôraznil, že tieto informácie (teda rozpis splátok na splátku istiny, splátku úrokov a splátku iných poplatkov) majú byť spotrebiteľovi poskytnuté pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aby sa spotrebiteľ dokázal jasne zorientovať a rozhodnúť, či vôbec zmluvu uzatvoriť chce, ako bude jednotlivými splátkami splácať istinu, aká suma z mesačnej anuitnej splátky prípadne na úroky a poplatky a či iná ponuka banky alebo nebankovej spoločnosti nie je výhodnejšia, keďže výška splátky je napr. rovnaká, ale nezahŕňa poplatok, a tak sa táto suma alebo jej časť pripisuje na istinu. Zákonodarca sankcionuje v § 11 nerozpisanie splátok v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, a naopak, zákonodarca amortizačnú tabuľku v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. l) v spojení s § 9 ods. 3 a 5 zákona č. 129/2010 Z. z. dáva iba ako právo spotrebiteľa. Ďalej poukázal na logický, teleologický a historický výklad predmetného ustanovenia. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28. 02. 2018 sp. zn. 5Co/336/2017 a na stanovisko Ministerstva spravodlivosti SR k problematike „Prečo rozsudok SDEÚ vo veci Home Credit

Slovakia c/a Klára Bíróová nie je spôsobilý zmeniť rozhodovaciu prax všeobecných súdov SR“, ktoré podľa jeho názoru preukazuje nesprávnosť prvostupňového rozsudku. Opätovne uviedol, že smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, pokiaľ ide o výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom voľba foriem a prostriedkov sa ponecháva na vnútroštátne orgány. Skutočnosť, že napokon zákonodarca pristúpil k zmene zákona, nie je dôvodom pre to, aby kogentné znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. nebolo počas jeho platnosti a účinnosti akceptované. Poukaz žalovaného na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22. 02. 2018 sp. zn. 3 Cdo 146/2017 považoval za nedôvodný, nakoľko toto rozhodnutie najvyššieho súdu nepovažoval za smerodajné, keď nejde o stanovisko občianskoprávneho kolégia, čím nepredstavuje formálne záväzné rozhodnutie. Mal za to, že samotný zákonodarca novelou zákona č. 129/2010 Z. z. účinnou od 01. 05. 2018 priamo potvrdil, že zákon č. 129/2010 Z. z. je v tejto otázke v rozpore so Smernicou a že eurokonformný výklad zákona skrze zásady zákazu výkladu zákona contra legem nie je možný, a preto z uvedeného dôvodu považoval za nevyhnutné novelizovať predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. Ak od 01. 05. 2018 zákonodarca zmenil zákon č. 129/2010 Z. z. tak, že nevyžaduje členenie splátok na istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov, tak do 30. 04. 2018 takéto členenie požaduje. Ak by totiž členenie nepožadoval ani do 30. 04. 2018, nemal by dôvod predmetné ustanovenie meniť. Zákonodarca jasne konštatuje, že dôvodom bol rozpor zákona č. 129/2010 Z. z. so Smernicou, a preto je priam absurdné zastávanie stanoviska, že účelom novely bolo, aby zmenené ustanovenie vnútroštátneho zákona (vypustenie požiadavky na členenie splátok) malo rovnaký význam a výklad ako ustanovenie účinné do novelizácie tohto vnútroštátneho zákona. Právne závery súdu prvej inštalácie o zamietnutí jeho žaloby označil za nesprávne a nezákonné.

5. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu opätovne uviedol, že výklad žalobcu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch nie je správny. Uvedená problematika je nateraz vyriešená judikatúrou Najvyššieho súdu SR- uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22. 02. 2018 sp. zn. 3 Cdo 146/2017. Uviedol, že údajné stanovisko Ministerstva spravodlivosti SR, ktoré v konaní predložil žalobca a ktoré by údajne malo preukazovať správnosť jeho argumentácie vo vzťahu k výkladu § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, nie je autentickým dokumentom Ministerstva spravodlivosti SR. V tejto súvislosti uviedol, že ide o dokument osobitne nedatovaný, nepodpísaný, neoznačený príslušnou osobou a jej funkčným, či iným zaradením v organizačnej štruktúre ministerstva. Za tým účelom sa obrátil na Ministerstvo spravodlivosti SR s infožiadosťou k autenticite daného dokumentu. Dňa 02. 05. 2018 mu bola doručená prvá odpoveď MS SR, podľa ktorej daný dokument nie je autentickým stanoviskom, ani dokumentom a MS SR sa od neho dišancuje. Následne dňa 22. 05. 2018 mu bola doručená druhá odpoveď MS SR, podľa ktorej existencia daného dokumentu je výsledkom aktivity (teraz už bývalého) zamestnanca MS SR (odboru ochrany spotrebiteľa) a jeho (podľa jeho slov „priateľského“) kontaktu s osobou pracujúcou v advokátskej kancelárii URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária.

6. Žalobca v písomnom podaní, doručenom odvolaciemu súdu dňa 23. 07. 2018 sa k veci sumárne vyjadril, pričom zotrval na svojich tvrdeniach a záveroch vyjadrených v jeho predchádzajúcich podaniach. K vyjadreniu pripojil odborný článok „Právna analýza uznesenia Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3 Cdo 146/2017“ verejne dostupný na webovej stránke www.najpravo.sk.

7. Žalovaný písomným podaním, doručeným odvolaciemu súdu dňa 22. 11. 2018 predložil na podporu svojej argumentácie kópie rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. 10. 2018 č. k. 6Co/242/2018-352 a rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 21. 03. 2018 č. k. 26Csp/32/2017-299.

8. Žalovaný písomným podaním, doručeným odvolaciemu súdu dňa 11. 01. 2019 predložil na podporu svojej argumentácie kópiu rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 28. 11. 2018 sp. zn. 6Co/121/2018.

9. Žalovaný písomným podaním, doručeným odvolaciemu súdu dňa 28. 02. 2019 predložil na podporu svojej argumentácie kópiu uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23. 04. 2018 sp. zn. 4Cdo/211/2017, zo dňa 17. 04. 2018 sp. zn. 3Cdo/56/2018, zo dňa 22. 02. 2018 sp. zn. 3 Cdo 146/2017, v zmysle ktorých nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej

amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje; od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstránila možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné a potrebné preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

10. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zo dňa 27. 02. 2019 uviedol, že v danom prípade nie je možné prijať názor vyslovený v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo/146/2017, nakoľko v predmetnom uznesení chýbajú viaceré odpovede na otázky ako napríklad, akou výkladovou metódou sa súdu po právnej stránke „podarilo“ obísť zákaz výkladu contra legem a obísť tak rešpektovanie kogentného platného a účinného právneho predpisu v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy, ako v prípade konfliktu medzi smernicou a právnym vnútroštátnym predpisom posúdil otázku priameho účinku Smernice, ako aj otázku nepriameho účinku Smernice, ako i otázku nepriameho účinku Smernice, na základe akých právnych skutočností vlastne použil eurokonformný výklad, prečo podľa jeho právneho názoru nie je tento výklad výkladom contra legem, keď použitiu eurokonformného výkladu v horizontálnom vzťahu bráni samotná judikatúra Súdneho dvora ES, pričom doposiaľ neexistuje žiadne rozhodnutie Súdneho dvora ES v horizontálnom vzťahu, ktoré by umožnilo priamu aplikáciu práv zo smernice, ergo ktoré by prelomilo zásadu zákazu výkladu contra legem. Navyše, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, na ktoré žalovaný poukázal a ktoré prezentujú názor, podľa ktorého členenie splátok nie je potrebné, neboli doposiaľ uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky a nebolo ani vyjadrením právneho názoru v rozhodnutí Veľkého senátu podľa § 48 CSP, a preto je možné sa na podklade dôvodovej a relevantnej právnej argumentácie od týchto rozhodnutí odkloniť. Za ustálenú prax Najvyššieho súdu SR považoval predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 01. 01. 1993, s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, ako i rozhodnutia Ústavného súdu SR či Súdneho dvora EÚ.

11. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

12. Predmetom konania je žaloba žalobcu, doručená súdu prvej inštancie dňa 13. 02. 2017, ktorou sa žalobca, po pripustení zmeny petitu žaloby (uznesením súdu zo dňa 05. 09. 2017 č. k. 8C/11/2017-131) domáhal určenia, že

-Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ na sumu 20.000 eur, uzatvorená dňa 06. 03. 2015 medzi žalobcom a žalovaným je bezúročná a bez poplatkov podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov

- Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej anuitnej splátky č. 68 obsiahnutej v zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ na sumu 20.000 eur, uzatvorenej dňa 06. 03. 2015 medzi žalobcom a žalovaným, iba čiastku 260,47 eura

- Žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanému z mesačnej anuitnej splátky č. 68 obsiahnutej v Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru "Flexipôžička" na sumu 20.000 eur, uzatvorenej dňa 06. 03. 2015 medzi žalobcom a žalovaným, čiastku sumy 34,15 eur

- Žalobca nie je povinný zaplatiť žalovanému jednotlivé mesačné anuitné splátky od splátky č. 69 (vrátane) až po splátku č. 107 (vrátane) obsiahnuté v Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru "Flexipôžička" na sumu 20.000 eur, uzatvorenej dňa 06. 03. 2015 medzi žalobcom a žalovaným.

- Zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru "Flexipôžička" na sumu 20.000 eur, uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 06. 03. 2015, pod čl. I bod 3: "výška poplatku za poskytnutie úveru 400,00 EUR" je ako neprijateľná podmienka podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná.

- Zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru "Flexipôžička" na sumu 20.000 eur, uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 06. 03. 2015, pod čl. III bod 6: "Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Obchodné podmienky, ktorými sa riadia zmluvné strany vo veciach, ktoré nie sú osobitne upravené v tejto úverovej zmluve" v spojení s čl. XII. bod 4. Všeobecných obchodných

podmienok VÚB, a. s. na poskytovanie spotrebiteľských úverov fyzickým osobám - občanom "Zmluvné vzťahy medzi dlžníkom a bankou, ktoré nie sú výslovne upravené v texte úverovej zmluvy, prípadne v týchto obchodných podmienkach, sa riadia Obchodným zákonníkom" je ako neprijateľná podmienka podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná.

Súčasne sa domáhal vo vzťahu k žalovanému i náhrady trov konania.

13. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

14. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý
b/ ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov
c/ určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu

15. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

16. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

17. Preskúmvajúc napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania žalobcu, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vec po právnej stránke správne posúdil, preto napadnuté rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

18. Z hľadiska žalobcom tvrdenej skutočnosti, že uzavretá spotrebiteľská zmluva je bezúročná a bez poplatkov z dôvodu absencie základnej zákonnej náležitosti zmluvy v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. odvolací súd udáva, že sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že prejednávaná spotrebiteľská zmluva nie je v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. I keď je potrebné uviesť, že rozhodovacia činnosť súdov v súvislosti s aplikáciou ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. bola nejednotná, a to i s ohľadom na prijatie rozhodnutia Súdneho dvora ES sp. zn. C-42/15, odvolací súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR a na jeho rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/146/2017 a 3Cdo/56/2018 a na to, že pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje výšku, počet a termín splátok úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivkej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Nemožno tak od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je treba za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Potom poukaz žalovaného na eurokonformný výklad ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z., po vydaní rozsudku Súdneho dvora č. C-42/2015, bol správny. Rovnako treba uviesť i to, že i keď súd prvej inštancie, napriek argumentácii žalobcu o nemožnosti použitia eurokonformného výkladu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., k tejto jeho argumentácii nezaujal stanovisko, tak ako žalobca namietal v podanom odvolaní, táto skutočnosť nič nemení na fakte, že súd prvej inštancie, i s ohľadom na vyššie uvedené odôvodnenie, ustálil správny právny záver, že predmetnú zmluvu nie je možné v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ v spojitosti s § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. považovať za bezúročnú a bez poplatkov.

19. Z hľadiska argumentácie žalobcu, že rozhodnutie NS SR, na ktoré poukázal žalovaný, nepredstavuje formálne záväzné rozhodnutie, odvolací súd udáva, že z hľadiska posúdenia náležitostí spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. prezentované rozhodnutie NS SR zo dňa 22. 02. 2018 sp. zn. 3 Cdo 146/2017 nie je rozhodnutím ojedinelým, keď rozhodovacia činnosť NS SR je v tejto právnej otázke jednotná, prezentovaná i ďalšími rozhodnutiami, a to napr. 3 Cdo 56/2018, 3 Cdo 45/2018, 4Cdo 211/2018, 7 Cdo 98/2018, z ktorej skutočnosti nesporne možno prijať záver o ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR, ako orgánu predstavujúceho jednu z najvyšších súdnych autorít SR, preto v súlade s čl. 2 CSP je dôvodné očakávať, že rozhodovacia činnosť súdov sa bude uberať v súlade s takto nastavenou rozhodovacou činnosťou NS SR. Je pritom bez akýchkoľvek pochybností jednoznačné, že za najvyššie súdne authority možno sémanticky dosadiť Ústavný súd Slovenskej republiky, Najvyšší súd Slovenskej republiky, Európsky súd pre ľudské práva a Súdny dvor Európskej únie (ŠTEVČEK, M.: komentár k čl. 2 CSP, in: Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok.).

20. S ďalšou odvolacou námietkou prezentovanou žalobcom v podanom odvolaní, a síce, že spotrebiteľská zmluva je bezúročná a bez poplatkov z dôvodu, že neobsahuje zákonnú náležitosť zmluvy v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č 129/2010 Z. z. sa rovnako odvolací súd nestotožňuje a zhodne so súdom prvej inštancie má za to, že predmetná zmluva nie je v rozpore ani s týmto zákonným ustanovením.

21. Ročná percentuálna miera nákladov určuje percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za obdobie jedného roka v súvislosti s úverom, či pôžičkou, ich správou a ďalšími výdavkami spojenými s ich čerpaním, teda všetky náklady, ktoré sú s tou ktorou pôžičkou spojené. RPMN teda v sebe zahŕňa všetky náklady s pôžičkou, či úverom spojené - napr. poplatky za uzatvorenie zmluvy, za správu úveru, za prevody peňažných prostriedkov, za poistenie schopnosti splácať a pod. RPMN je číslom, ktoré umožní spotrebiteľovi lepšie vyhodnotiť výhodnosť alebo nevýhodnosť poskytovaného pôžičky, či úveru.

22. S ohľadom na uvedené, potom nemožno súhlasiť so žalobcom, že súčasťou RPMN nemal byť poplatok za poskytnutie úveru vo výške 400 eur, pretože práve jeho nezahrnutím do celkových nákladov spojených s úverom, by bankou určená výška RPMN nebola určená správne. Zákon veľmi podrobne stanovuje obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, s cieľom dať dlžníkovi jasnú predstavu o obsahu jeho záväzku, a to najmä v časti jeho odplaty. Je samozrejmé, že činnosť veriteľov ako podnikateľov (bez ohľadu na to, či ide o banky alebo nebankové subjekty) je vykonávaná za účelom dosiahnutia zisku, a preto aj poskytovanie finančných prostriedkov vo forme spotrebiteľského úveru nie je bezodplatné, „zadarmo“, ale je spojené s určitou odplatom, ktorej podmienky dojednania zákon presne a pomerne prísne upravuje. Preto je povinnosťou veriteľa podmienky odplaty definovať čo najjasnejšie a najjednoduchšie, aby tak dlžník mal jasnú predstavu, koľko ho bude stáť prevzatie úveru. Odplata za poskytnutý úver má byť dojednaná jednoznačne, čomu dojednanie poplatku za poskytnutie úveru vo výške 400 eur v tomto prípade zodpovedá, táto položka zahrnutá do celkových nákladov úveru bola žalobcovi známa od samého počiatku, nebola veriteľom nejednoznačne formulovaná, resp. skrytá pod akúkoľvek inú položku nákladov úveru a ako taká podľa názoru odvolacieho súdu nespĺňa náležitosti neprijateľnej zmluvnej podmienky. Pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval, že určením neplatnosti zmluvnej podmienky sa medzi stranami sporu nič nevyrieši, takémuto konštatovaniu súdu možno dať za pravdu vo vzťahu k žiadosti žalobcu o vyslovenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky podľa čl. III bod 6 v spojení s čl. XII bod 4, a to i z toho ohľadu, že je jednoznačné a nespochybniteľné, že napriek takto formulovanej zmluvnej podmienke je spotrebiteľské právo výlučne prednostne posudzované v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka, tak ako tomu bolo i v tomto prípade, bez toho, že by tak akýmkoľvek spôsobom boli v tomto smere práva spotrebiteľa poškodené.

23. Pokiaľ žalobca namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, ani s takouto argumentáciou odvolateľa sa odvolací súd nestotožňuje.

24. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia. Zákonné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP sa totiž chápe aj z hľadiska práv strany sporu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé

a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

25. Prihliadajúc na uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, a preto ho možno považovať za preskúmateľné. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie predovšetkým zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia (čoho sa žalobca domáha a z akých dôvodov, aké je stanovisko žalovaného k žalobe, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom zistený, aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, aké právne závery vyplývajú vo vzťahu k podanej žalobe), súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia, ale aj ich obsahovej (materiálnej) naplni, čím sa napĺňajú najmä kritéria určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti a presvedčivosti rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie tak nie je nepreskúmateľné. I v prípade, že súd prvej inštancie nezaujal stanovisko k určitej právnej otázke, v tomto prípade k nemožnosti aplikovania eurokonformného výkladu v zmysle argumentácie žalobcu, tak ako už odvolací súd uviedol vyššie, na správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie to nič nemení, a tak z hľadiska preskúmania odvolacím súdom uvedený prípadný nedostatok rozhodnutia nebol z tohto ohľadu zásadný.

26. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

27. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, s tým, že o výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).